

ENTREVISTA A JORDI HEREU

"El referèndum de la Diagonal és un exemple de democràcia del futur"

Alcalde de Barcelona. Els vents de canvi polític bufen en contra seva. Sap que en la consulta de la Diagonal es juga part del seu futur, però, insisteix, la seva principal preocupació és mantenir la cohesió social a la ciutat.

JOSEP CARLES RIUS / JORDI MUMBRÚ

PÚBLIC - 25/04/2010

La conversa amb Jordi Hereu, l'alcalde de Barcelona, transcorre a la Casa Àsia. És un escenari magnífic, però no és lliure del soroll que arriba de la Diagonal. L'alcalde ho aprofita per recordar que amb la transformació de l'avinguda també es guanyarà amb silenci.

Està implicat a fons a convèncer els barcelonins que participin en la consulta sobre la transformació de la Diagonal. Sap el que s'hi juga perquè, malgrat la multiplicitat de projectes en marxa a Barcelona, el referèndum és una aposta política i una derrota tindria per a ell un alt cost.

La transformació urbanística dels Jocs Olímpics del 92 es va liderar des dels poders públics. La transformació de Diagonal Mar, des de la iniciativa privada. Ara, la transformació de la Diagonal neix a partir d'un referèndum. Estem davant del model Hereu?

És el model Barcelona adaptat a la segona dècada del segle XXI. Barcelona és una ciutat construïda des dels valors del progrés i des del

lideratge compartit de societat i institucions. La ciutat és de tots i la construïm entre tots.

P.- Aquest model se la juga ara a la Diagonal?

R.- La transformació de la Diagonal és conseqüència de l'etapa que estem vivint. És la Barcelona del 22@, la de la línia 9 que arriba al Bon Pastor, la que té 65 projectes al Besòs, la que posarà la primera pedra de la Sagrera, és la Barcelona que té el pla de Rodalies en marxa, la que té el pla d'infraestructures per la nova dècada i la que viu la revolució de les infra-estructures més important dels últims 30 anys. La Barcelona que ara canvia, la ja metropolitana, és la que es fixa en un carrer del mig de la ciutat. Un diamant en brut que és entranyable, històric i ens representa.

P.- També vol ser un model de participació?

R.- Hem lligat un projecte estratègic de la ciutat amb un procés de decisió inèdit, nou, molt del segle XXI. El referèndum de la Diagonal és un exemple de democràcia del futur.

P.- Alguns pensen que és un model arriscat.

R.- Sempre he cregut que la ciutat de Barcelona ha arriscat per transformar-se i ser millor. Aquest procés participatiu val molt la pena, perquè, primer, votarem electrònicament com es votarà en un futur, i a més amb una crida a tots els empadronats de Barcelona majors de 16 anys. També votarà la gent que ha fet de Barcelona el lloc on desenvolupar el seu projecte. Tot ciutadà empadronat a la ciutat de Barcelona. En un moment on des d'arreu s'emeten missatges dient que ara que van maldades potser no hi cabem tots, jo afirmo que la Barcelona del futur, la Catalunya del futur o l'Espanya, només es pot fer des d'un sol projecte de molta gent vinculada a una ciutat.

P.- I si guanya l'opció C, la de no canviar la Diagonal?

R.- Defenso el principi que les dues alternatives de transformació és el que Barcelona necessita de cara al futur. Ha de ser accessible, ha de tenir més dinamisme comercial, que vertebrí els barris. Aquesta Diagonal està cridada a ser un dels emblemes de Barcelona al món. Jo defenso la A i la B. La C és conformisme i confusió. És conservadorisme vital. No crec que sigui l'actitud majoritària en aquesta ciutat. La C a mi em portaria a no prendre cap decisió. Sé que la ciutadania és responsable. La Diagonal és una peça més d'una estratègia general, que té a veure amb la L9, amb l'Hospital de Sant Pau i amb la Barcelona motor econòmic del sud d'Europa.

P.- Però seria una derrota política.

R.- Sí, però sempre estic disposat a arriscar-me per Barcelona. El més important del meu mandat no és la Diagonal. El meu gran actiu és l'estació de la Sagrera. A mi m'ha costat molt la Sagrera. Jo vaig dir que faríem Sagrera i que prendríem la decisió estratègica de la Diagonal. I ara redescobrirem el nostre centre.

P.- Sobre el tramvia sembla que no s'acaben de decidir.

R.- Jo vaig dir que calia transformar la Diagonal. Que implica espai urbà, mobilitat i transport públic. És cert que nosaltres no transformem la Diagonal per posar-hi el tramvia. Però un cop tens el tramvia a Francesc Macià i a Glòries, cal connectar aquestes dues xarxes. Nosaltres defensem la tesi que el tramvia és una gran solució. I és factible. Però aquella gent que tingui dubtes sobre el tramvia, que se sumin també a la transformació, perquè ells podran defensar altres fòrmules. Que ningú

deixi d'apuntar-se a una transformació tan important pel tramvia. Ens hi juguem molt més que el pas d'un tramvia.

P.- Tenint tants projectes, era necessari obrir l'opció dels Jocs d'Hivern?

R.- Defenso el dret de Barcelona a expressar les seves aspiracions amb els mateixos drets que qualsevol altre. Un projecte que millora la connectivitat del país, que va de bracet amb una realitat que es diu Pirineus. I tots els Pirineus es donaran a conèixer. Però a mi ara em preocupa més com sortim de la crisi...

P.- Parlem del present. La dimissió de la regidora de Ciutat Vella pot ser fruit del cansament d'una situació difícil en un punt vulnerable de la ciutat?

R.- Ciutat Vella és l'escenari clau de totes les contradiccions del món global. No és fàcil però sí apassionant. Barcelona sempre ha guanyat les batalles de Ciutat Vella i hi ha gent que s'ho ha deixat tot. Gent que ha cregut en la política i que continuarà creient en la política. A Itziar González no la perdrem mai com a activista a la ciutat. Hi ha deixat la salut.

P.- Vostè diu que sempre hem guanyat les batalles a Ciutat Vella. Quina és ara la batalla?

R.- És saber donar la deguda resposta als nous reptes de la societat i de l'economia global sense perdre la nostra personalitat i posant el veí del barri com a epicentre de tota la resta. Hem de demostrar que la gent de fa moltes dècades i que la que acaba d'arribar construeixen un sol projecte. Nosaltres hem salvat Ciutat Vella de l'abandonament i el nou repte és que l'èxit de Ciutat Vella no atregui gent que lluny de voler construir el barri se'n vulgui aprofitar. No m'interessa ni l'economia que

s'aprofita de Ciutat Vella ni cap fenomen global o local que vingui a destrossar la dignitat del resident per treure'n un benefici. M'interessa el comerç que aposta per Ciutat Vella i no el que se n'aprofita.

P.- I el turisme?

R.- M'interessa el turisme que valora un casc antic europeu que no sigui un parc temàtic, i combatrem frontalment, com ha fet l'Itziar, el turisme que porta beneficis a curt termini perquè malmet els projectes de Ciutat Vella a mitjà i llarg termini. La temptació d'una ciutat és convertir el centre en un parc temàtic, però no serà així. En un parc temàtic no hi trobes gent que defensa dia a dia la dignitat del barri. És gràcies a la barreja d'usos que ha fet Barcelona.

P.- Però tot això és molt difícil en moments d'una crisi tan profunda.

R.- Barcelona és la ciutat més activa segurament d'Europa contra la crisi. No hi ha cap ciutat com Barcelona que estigui sortint de la crisi des de les polítiques progressistes. Ho fem des del dia a dia i pensant en el futur. Quan construïm més de 45 escoles bressol, ampliem la nostra xarxa de serveis socials, convertim els nostres treballadors socials en professionals de primer nivell, quan invertim 800 milions en la ciutat... estem afrontant el present i preparant el futur. Som l'ajuntament que més inverteix d'Espanya i ho fem al servei de polítiques progressistes. Quan convertim el canòdrom de la Meridiana en un centre d'art contemporani, sé que estic donant la millor resposta al present i que estic donant dignitat i centralitat a un barri que no sap què és tenir un equipament d'àmbit nacional. En moments de crisi no valen els discursos. Jo no faig retòrica de seguretat, contracto 1.000 guàrdies urbans. Hem d'oferir seguretat efectiva sense demagògia. Jo defenso la seguretat al servei de la llibertat.

P.- L'augment de la prostitució a la ciutat també és un reflex de la crisi?

R.- És la barreja de molts factors: el principal problema és combatre les màfies internacionals que exploten la gent. Per això cal enfortir la legitimitat de les accions globals. Ho dic des del peu del carrer. Cal més govern global. La prostitució vol això, vol polítiques d'inserció per aquells o aquelles que tinguin capacitats i ganes de deixar aquest món... i Barcelona és pionera a plantejar tot això. Com en molts altres temes. Combat contra les màfies internacionals, una porta oberta per a qui ho vulgui deixar. El lliure exercici de l'espai públic no allibera la gent però és vist per les màfies com una oportunitat. Jo segueixo defensant que necessitem polítiques globals. Les polítiques només municipals o serveixen de res. Calen més lleis de Parlament que ordenances municipals per limitar la prostitució a l'espai públic.

P.- Quan els ajuntaments se senten orfes, pot sorgir una polèmica com la del padró dels immigrants a Vic.

R.- Sí, però Vic és un error i és fals. Aquest país ha viscut l'entrada massiva d'immigrants quan governava la dreta, quan el mercat demanava més gent. I no els preocupava que el percentatge de persones d'alguna manera irregular fos tan gran. I ara que resulta que, bàsicament per la crisi, ja no entra ningú o més aviat ens deixen, ara generen aquests debats... Hem de deixar de fer demagògia. Jo amb certs principis no hi jugaré mai. La Barcelona, el Vic o el Mataró del futur o és un projecte de tots o no hi haurà ni una Barcelona, ni un Vic ni un Mataró que valguin la pena.

P.- Però aquest és un debat que va més enllà de Catalunya.

R.- Quan anava tot bé, com que eren mà d'obra, tothom, un darrere l'altre sense problemes; i ara que van maldades, ara sou els diferents i hem d'aplicar tota desconfiança. Em preocupa molt aquest missatge. Jo no vull que diguin: alcalde, quan jo era un nen tu vas passar del meu pare. És la Barcelona de la barreja. Jo vull saber qui tinc a la meua ciutat i tenir la gent empadronada. Això és el que fem complint la llei. Aquest és el gran repte d'Europa. Sé que no són bons moments per al que jo defenso. Però Barcelona això ho defensarà a ultrança i si a Europa hi ha vents de por al que és diferent, nosaltres aixecarem la bandera contrària.

P.- Sembla un discurs contra corrent i que té dificultats per arribar a l'opinió pública.

R.- La mateixa dificultat a què s'enfronta el socialisme democràtic a Europa. L'experiència del socialisme a Barcelona és la demostració que tenim respostes. El context de crisi va en contra de qui governa i alimenta la por al futur. Però malgrat això, Barcelona té prou trajectòria i credibilitat pel que estem fent, i no només dient. Aquesta Barcelona actual no seria la mateixa construïda des d'altres opcions, legítimes però que creuen molt menys en aquests valors o no hi creuen i creuen menys en Barcelona. Nosaltres anirem amb el cap ben alt, sabent que podem explicar els compromisos... i amb la feina feta. Defensarem el que hem fet i amb el projecte de futur de Barcelona. Un cop hem aconseguit objectius ja està. Ara toca el futur. Podrem rebre la confiança majoritària dels ciutadans de Barcelona.

P.- Les enquestes no garanteixen que rebin una confiança suficient per poder governar l'Ajuntament. La possibilitat de ser l'alcalde que trenqui més de trenta anys de govern socialista a Barcelona no li treu el son?

R.- No, ni capacitat per treballar. No m'ho puc permetre. Jo he de combatre la crisi i construir Barcelona. No puc perdre gaire el temps. M'he de dedicar a governar la ciutat. Si ens sabem explicar, el bloc de progrés d'esqueres de la ciutat pot ser superior al bloc conservador. I ho dic amb ple respecte. Hi ha gent que entén Barcelona d'una manera diferent, que no haurien construït la Vila Olímpica on la vam fer, ni haurien obert la ciutat al Besòs amb el Fòrum, i fins i tot potser no haurien fet els Jocs, ni el 1989 els cinc hotels que vam plantejar, ni el túnel pel centre, i per tant no haurien fet la Sagrera, ni la nova Diagonal ni s'haurien atrevit amb la consulta ciutadana. Jo tinc ple respecte, però desitjo que la Barcelona conservadora sempre sigui minoritària. Perquè la pulsio transformadora que va enderrocar muralles i que la va multiplicar per 10 no és la conservadora, és la pulsio transformadora.

P.- Però potser el seu partit pot haver perdut la Generalitat quan vostè vagi a les urnes...

R.- Doncs ho lamentaré profundament. Catalunya i Barcelona, si van juntes, poden ser molt més fortes. Sempre dic que amb una Catalunya de progrés Barcelona ha avançat molt més. Jo m'implicaré molt en el combat per quina Catalunya vull i després afrontarem directament quina Barcelona volem. Amb el cap ben alt i molt orgullós de l'equip que m'acompanya i dels ciutadans de Barcelona. Em dedicaré a recordar que és amb unes opcions que hem construït aquesta ciutat, que amb d'altres no s'hauria construït la mateixa Barcelona i que hi ha dretes i esqueres. Hi ha una manera conservadora de construir una ciutat i una manera progressista. Barcelona és el gran emblema d'una ciutat construïda des de l'esquerra i a Espanya en tenim molts contraexemples.